

Kuvittele kuomaseni,
tarkkaan oikein katso tuonne.
Lapsen silmin nähdä voinet.
Siellä synkän metsän varjot
kuusimetsän kuutamossa,
tiheimmässä tihrustele.
Koko luojan kätöksessä,
sieltä kätkyt aukeavat.

Keijut kanssa menninkäisten
suojan metsän synkän muurin.
Tassut melkein siiventyngät,
siiven varjot karvaisimmat.
Nähdä voinet kasvotusten
yhtä kaikki toivottavat
piiriin onnea, valoa.
Pitkä polku metsittynyt,
polku harva käyttämätön.
Koskematon korpinaava,
vanha parta oksistossa.
Sekä keiju kultasiipi
että mörri menninkäinen
hännystellen hämmästeli,
kummasteli kumpainenkin,
arastellen astelivat,
hiipailivat hipsutellen,
kunnes ehtaa näyttämöä
ihailivat ihmetellen.

Eivät kaksin saaneet olla
koko metsän hengen kanssa,
keiju tuo ja menninkäinen
melkein yhdessä pelästyivät.
Näkivät he korkealla,
liki suuren taivaanrannan
sarvet hirvellä kenolla.
Karhu seisoikin kömpelönä.
Repolainen vikkelaasti
saapui viekkaana visusti.
Susihukan ylpeyttä
ulvonta ja kärvistely,
oravaista pikkuruista
pieniä riepottaa selästä.
Jänösellä järjenjuoksu
kämpälissä aikamoinen.
Haltijat kivenkoloista,

Metsäisellä näyttämöllä

Kirjoittanut Sauli Salomaa

kannokoista kampsivat.
Maahiset majataloista
ilmaa nuuhki nurmipeiton,
temmelsi ja tassutteli,
tunnusteli lämpimäistä.
Pikkulinnut palleroiset
hyppivät ja riemuitsivat
sinivuokkosaarekkeilla.

Paikka valtaisan valoisa
ikuisesti kohdallansa,
sammalilla mättähillä.
Halogeeni voimakkaasti
loisti kullan kellertävä,
taivaan täydeltä täpötti.
Odottipa siunausta
perinteeseen törmäystä.